

Ми родом з тобою з одного століття,
Революціє, мати моя в комісарській шкірянці.
Ти стоятимеш вічно у центрі вселюдського світу,
молода і рвучка, як в сімнадцятім році уранці.

Прапор твій — то найвища вершина Землі,
світовий океан, де злилися життів і надій мільйони.
Ти така молода... ти у Смольному, ти у Кремлі.
У червоній косинці, непідкупна, сувора, безсонна.

Всі ми діти твої — із нещадного виру боїв,
з переможних салютів, із червоного маєва.
Ми накази твої розумієм без слів,
бо з твого виростаємо дужого саява.

Всі старієм, за роком гортаючи рік.
Та найвищий наш символ після нас на Землі застається...
Зостається безсмертна і сімнадцятирічна повік
Революція, мати моя із зорею у серці.

1977

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.